

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 23 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 27 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 568

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ Ἡ Δημιουργία τοῦ Χάυδν.
ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ Νέα βιβλία (Νέα Ζωή—Κριτική και Ποίη-
σις—'Ο Πατούχας—Τὰ πολεμικά σονέττα).
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ Ἀθηνιώτικες γραφές.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ Ἐλεγείο σὲ φίλο.
, Ἐφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μου.
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ Ἐρινύες.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ Ἡ μάγνα τῆς Δουλούκας.
Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ Ναί, νύχτα νάναι...
ΜΙΧ. ΡΟΔΑΣ Δραγουμισμός.
ΣΑΙΣΠΗΡ Ὁ Ὀθέλλος (μετάφρ. Κ. Θεοτόκη).
Σ. ΣΚΙΠΗΣ Ὁ Πόλ Φώρ γιὰ τὸν «Ἀπέθαντο».
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Νούμας και Χαιρόπουλος.
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ Ἀπὸ τὰ ρουμπαγιάτ τοῦ Ὀμάρ-Καγιάμ.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ
—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΓΟΥΓΙΛΙΑΜ ΣΑΙΣΠΗΡ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΔΟΥΚΑΣ τῆς Βενετίας.
ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, γεροισιαστής.
ΔΥΟ ΑΛΛΟΙ γεροισιαστές.
ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, ἀδερφὸς τοῦ Βραβάντιου
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, συγγενὴς τοῦ Βραβάντιου.
ΟΘΕΛΛΟΣ, ἕνας ἄρχοντας Μαύρος, στὴ δούλεψη τῆς
Βενετίας.
ΚΑΣΣΙΟΣ, ὑπάσπιστής του.
ΓΙΑΓΟΣ, φλαμπουριάρης του.
ΡΟΔΡΙΓΟΣ, Βενετὸς ἄρχοντας.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ, προκάτοχος τοῦ Ὀθέλλου στὴν Κυβέρ-
νηση τῆς Κύπρου.
ΕΝΑΣ ΧΩΡΑΤΕΥΤΗΣ, ὑπηρέτης τοῦ Ὀθέλλου.
ΕΝΑΣ ΚΗΡΥΚΑΣ.
ΔΕΣΣΙΜΟΝΑ, γυναίκα τοῦ Ὀθέλλου.
ΑΙΜΙΑΙ, γυναίκα τοῦ Γιάγου.
ΜΠΙΑΝΚΑ, ἀγαπητικιά τοῦ Κάσιου.
Ἀξιωματικοί, ἄρχοντες, ἀποκρισάριοι, μουσικοί, ναῦτες
και ὑπηρέτες.

Ἡ Σκηνὴ στὴν πρώτη πράξη στὴ Βενετία, σ' ὄλο τὸ ἐπίλοιπο δράμα σὲ μία παραθαλάσσια χώρα τῆς Κύπρου.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ Βενετία, ἕνας δρόμος.

Ἐρχονται ὁ Ροδρίγος και ὁ Γιάγος

ΡΟΔΡ. Ἄχ, μὴν τὸ λές, τί αὐτὸ κακὸ μοῦ φέρνει:
Πῶς, Γιάγο, ἐπὶ ποῦ ἐδάσταες τὸ πουγγί μου,
Σὰ νάταν τὰ θηλύκτικα του δικά σου,
Τὸ γνώριζες!
ΓΙΑΓ. Ὡ κάλαση! Δὲ θέλεις
Νὰ μ' ἀκούσεις; Ἄν μόνο στόνειρό μου

Τὸ εἶδα ποτέ, γιὰ πάντα μισήσε με!

ΡΟΔΡ. Μούπε; πῶς τὸν μισεῖς.

ΓΙΑΓ. Ἄν εἶναι ψέμα,

Ἄς μὲ περιφρονήσεις.— Τρεῖς μεγάλοι

Τῆς χώρας ταπεινά τὸν προσκυνήσαν
Ζητώντας νὰ μὲ κάμει ὑπάσπιστή του.

Κι' ἀληθινὰ ὡς και θέση πλιὸ μεγάλη
Μοῦ πρέπει· τί ἐγὼ ξέρω πόσο ἀξίζω.

Μὰ αὐτὸς, γιὰ τὴν ἀγαπᾶ τὴ δόξα μόνο

Και τοὺς σκοποὺς του, ἐξέφυγε μὲ λόγια

Παχειά, φριχτά μ' ἐπίθετα πολέμου

Φορτωμένα, και τέλος...

Τὸ ἀρνήθη στοὺς προσητάτες μου, τί, ὡς εἶπε,
 Τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ εἶχε διαλέξει.
 Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶταν;
 Ἔνας τρανὸς λογαριαστής στ' ἀλήθεια,
 Κάποιος Μιχάλης Κάσιος Φλωρεντίνος,
 Ἔνας ζευζέκης ποῦναι πὲς στὸν Ἄδη,
 Γιατὶ θὰ πάρει μίαν ὠραία γυναίκα.
 Ἔνας ποῦ δὲν ὀδήγησε ποτέ του
 Στὸν πόλεμο μίαν σκάθρα καὶ δὲν ξέρει
 Καλῆτερα ἀπὸ ἀνύπαντρη γρηῃά
 Στὴ μάχη τὸ στρατὸ νὰ παρατάξει,
 Μὰ τὰ χαρτιά τῆς θεωρίας γνωρίζει,
 Ὅπου γερουσιαστὲς ρασσοντυμένοι,
 Ὡτάν αὐτὸς, σὰ δάσκαλοι μιλοῦνε.
 Πολυλογίκα μονάτη δίχως πράξη
 Εἶναι ἡ στρατηγική του. Κι' ὁμως, Κύριε,
 Αὐτόνε ἔχει διαλέξει! Κι' ἐγὼ ποῦ
 Μπροστά του ἐδοκιμάστηκα στὴ Ρόδο,
 Στὴν Κύπρο καὶ σὲ τόσους ἄλλους τόπους
 Χριστιανικοὺς καὶ σ' ἄπιστους, ἐμένα,
 Θὰ μὲ κηθίσει ἐκεῖνος ὁ γραφηᾶς
 Σ' ἀπάνεμη μεριά στὴν ἡσυχία.
 Θὰ γένει, ἂν κ' εἶναι νέος, ὑπασπιστής του
 Ὁ μετρητής, καὶ ἐγὼ, τὸ θέλει ὁ θεός;
 Τοῦ Μαύριακα θὲ νάμει ὁ φλαμπουριάρης.
 ΡΟΔΡ. Μπόγιας τοῦ θάμουν κάλλιο, μὰ τὰ οὐράνια!
 ΓΙΑΓ. Ναι, δὲν ὑπάρχει διόρθωμ! Ἡ κητάρα
 Αὐτὴ εἶναι τοῦ στρατιώτη: προσητάσις
 Καὶ ραβασάκια μόνον ὀμπρὸς τὸν φέρνουν
 Κι' ὄχι ἡ σειρά του, ὅταν διάδοχος θάταν
 Τοῦ πρώτου πάντα ὁ δεύτερος. Καὶ τώρα
 Ὁ ἴδιος κρῖνε, Κύριε, ἂν ἔχω χρέος
 Τὸ Μαῦρο ν' ἀγαπῶ γιὰ κάποια αἰτία.
 ΡΟΔΡ. Ἐγὼ δὲ θὰ τοῦ πῆγαίνα κατόπι.
 ΓΙΑΓ. Ὡ φχαριστήσου, Κύριε! Ἐγὼ πηγαίνω
 Κατόπι του, γιατί γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου
 Θέλω, ζημιώνοντάς τον, νὰ δουλέψω.
 Ὅλοι νάμκστε ἀφέντες δὲ μπορούμε,
 Κι' οὔτε μπορούν οἱ ἀφέντες νάχουν ὄλοι
 Ἀκόλουθους πιστούς. Θεὸν γινωρίζεις
 Πολλοὺς στὸ χρέος ἀφοσιωμένους δούλους,
 Ποῦ σέρνονται στὰ γόνατα κι' ἀγάπη
 Γρικοῦνε ταπεινὴ γιὰ τὴ σκλαδιά τους,
 Κι', ἕμοιοι μὲ τὸ φορτίκι τοῦ κυρίου τους,
 Ξοδιάζουν τὸν κειρό τους μοναχά
 Γιὰ λίγω φαγητό, κι' ὅταν γεράσουν
 Διώχονται! Δέρνε τέτοιους τίμιους δούλους!
 Κι' εἶναι ἄλλοι ποῦ τὸ χρέος τὸ πρόσωπό τους
 Καὶ τὰ μεισιδία τοὺς στολίζει, κι' ὁμως
 Φυλᾶν, γιὰ νὰ δουλέψει τὸν ἐαυτὸ τους,
 Τὴν καρδιά τους, καὶ, ρίχνοντας μονάχα
 Ἀπάνω στοὺς κυρίους τους τὸν ἴσκιο
 Τῆς δουλειῆς, προκόβουν στὰ γερά
 Σιμά τους, κι', ὅταν ζυμκρῶνουν, μόνον
 Τὸν ἐαυτὸ τους προσκυνοῦν. Ἐκεῖνοι

Ἐχουν ψυχὴ, καὶ τέτοιος εἶμαι, λέω.
 Ναι, Κύριε: ὅσο εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐσὺ εἶσαι
 Ὁ Ροδρίγος, δὲ θάθελα ἐγὼ νάμει
 Γιαγός, ἂν ἴσως ἤμουν τώρα ὁ Μαῦρος.
 Αὐτόνε ἀκολουθῶντας, τὸν ἐαυτὸ μου
 Ἀκολουθῶ κριτής μου ὁ θεός ἄς εἶναι:
 Ὅχι ἀπὸ ἀγάπη, ἐγὼ, μηδὲ ἀπὸ χρέος,
 Μόνον γιὰ τοὺς σκοποὺς μου δειχνομαι ἔτσι.
 Γιατὶ ἂν τὸ φέρισμό μου τῆς καρδιάς μου
 Τὴ φυσικὰ τὴν κλίση καὶ τὴν ὄψη
 Μὲ φανερά κημώματα ἀποδείξει,
 Βέβαια πολὺ γοργὰ θὰ τὴ φοροῦσα
 Πάνουθε ἀπ' τὲς μανίκες μου γιὰ νὰ
 Τὴν τιμποῦν οἱ κοράκοι! Ὅχι δὲν εἶμαι
 Ἐκεῖνος ποῦ εἶμαι!

ΡΟΔΡ. Ὁ χοντραχειλὴς τύχη
 Δαμπρὴ θὰ λάθει, ἂν κι' ὅλα αὐτὸς νικήσει!
 ΓΙΑΓ. Τὸν πατέρα τῆς κράξε, ξύπνησέ τον!—
 Κυνήγησέ τον στὸ ἀναγγέλιασμά του,
 Χύσε φαρμάκι κήρυχ' τον στοὺς δρόμους,
 Θύμωσε τοὺς δικούς της, κι', ἂν σὲ κλίμα
 Καρπερὸ κητοικεῖ, τυράγνησέ τον
 Μὲ μύγες κι' ἂν χαρὲς εἶναι οἱ χαρὲς του,
 Τόσες πίκρας αἰτίες ἀπάνωθὲ τους
 Σώρικσε, ὡς που τὸ χρώμ τους νὰ χάσουν!
 ΡΟΔΡ. Ἐδὼ εἶναι τοῦ πατέρα τῆς τὸ σπιτί!
 Θὰ κράξω δυνατὰ.

ΓΙΑΓ. Ναι, σὰ σκιασμένος,
 Μὲ βροντερὴ φωνὴ καὶ τρομκχημένη,
 Καθὼς ἔταν τὴ νύχτα κι' ἀπὸ ἀμέλεια
 Πιάνει ἡ φωτιά στὰς πολύκοσμες χῶρες.
 ΡΟΔΡ. Αἱ Βραβάντιε, μισέρ Βραβάντιε, λέω!
 ΓΙΑΓ. Ἐύπνη, Βραβάντιε, ξύπνη! Κλέφτες, κλέφτες!
 Τὸ πουγγί σου, τὸ σπιτί σου, τὴν κέρη σου!
 Φύλαξε! Κλέφτες, κλέφτες!

Ὁ Βραβάντιος βγαίνει σ' ἓνα παράθυρο.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ. Γιατὶ τέτοιες φωνὲς τρομκχητικές;
 Τί τρέχει ἐδῶ;
 ΡΟΔΡΙΓΟΣ. Μισέρ Βραβάντιε, εἶναι ὅλη
 Ἡ φαμιλιά σου μέσα;
 ΓΙΑΓΟΣ. Εἶναι κλεισμένες
 Οἱ πόρτες σου καλά;
 ΒΡΑΒ. Γιατὶ ρωτᾶτε;
 ΓΙΑΓΟΣ. Χριστέ! Σ' ἐκλέψην, Κύριε, ντράπου, ντύσου!
 Σπακισμένη εἶναι ἡ καρδιά σου, τί ἔχεις χάσει
 Τὴ μισή σου ψυχὴ. Τούτην τὴν ὥρα—
 Τούτην, ναι τούτη τὴ στιγμὴ, ναι τούτην,—
 Σοῦ παίρνει μαῦρο κηιάρι τᾶσπρο ἄρνι σου.
 Ὡ σήκω, σήκω!—
 Μὲ τὴν κημπάνα ξύπνα τοὺς πολίτες,
 Ποῦ ρουχάζουν, ἄλλοιῶς θὲ νὰ σὲ κάμει
 Ἀμέσως πάππου ὁ διάβολος. Σηκώσου.
 ΒΡΑΒΑΝΤ. Ἐχάσετε τὰ φρένα;
 ΡΟΔΡΙΓ. Σεβαστέ μου

Κύριε, μὴ δὲ γνωρίζεις τὴ φωνή μου;
 ΒΡΑΒ. Ὅχι. Ποιὸς εἶσαι;
 ΡΟΔΡ. Ἐμὲ μὲ λὲν Ροδρίγο.
 ΒΡΑΒ. Κακῶς ψυχρῶς ἐκόπικας! Δὲ σοῦπα
 Νὰ μὴν περγᾶς τὴν πόρτα μου ποτέ σου;
 Ὅρθά κοφτὰ δὲ σοῦπα πῶς γιὰ σένα
 Ἡ κόρη μου δὲν εἶναι; Κ' ἐσὺ τώρα
 Ἄπ' τὸ καλὸ φαγι κι' ἀπ' τὸ μεθύσι
 Θεότρελλος, μ' ἀδιάντροπη προπέτεια,
 Ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μοῦ χαλάς τὸν ὕπνο.
 ΡΟΔΡ. ὦ Κύριε, Κύριε!
 ΒΡΑΒ. Πρέπει ἐσὺ νὰ ξέρεις
 Πῶς ἡ ψυχὴ μου, ἡ θέση μουμποροῦν
 Τὸ χαροκόπι αὐτὸ νὰ σ' τὸ πικράνουν.
 ΡΟΔΡ. Ὑπομονή, Κύριέ μου.
 ΒΡΑΒ. Μοῦ μιλοῦσες
 Γιὰ κλεψιμιὰ; μὰ ἐδῶ εἶναι ἡ Βενετιά,
 Καὶ καλύδι τὸ σπίτι μου δὲν εἶναι.
 ΡΟΔΡ. ὦ σεβαστὲ Βραβάντιε, ἦρθι ἐδῶ πέρα
 Μὲ καθαρὴ καὶ ξάστερη καρδιά.
 ΓΙΑΓ. Χριστέ! Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἕνας ἀπὸ κείνους
 ποῦ τὸ Θεὸ δὲ θέλουν νὰ δουλέψουν, ἀν ὁ διάβολος
 τοὺς τὸ προστάζει. Γιατὶ ἐμεῖς ἦρθιμε γιὰ νὰ σὲ δου-
 λέψουμε κ' ἐσὺ μᾶς παίρνεις γιὰ κατεργαρέους, θέ-
 λεις ν' ἀφήκεις ἕνα ἀράπικο ἀτι νὰ ξεθυμάνει μὲ τὴν
 κοπέλλα σου. Θέλεις νὰ κάμεις γγόνια ποῦ νὰ σοῦ
 χρημητιάζουν, θέλεις νάναί οἱ ἀπόγονοί σου πουλάρια,
 κι' ἄλογα τὸ συγγενολοῖ σου.
 ΒΡΑΒ. Ποιὸς βλάστημος κατεργάρης εἶναι αὐτός;
 ΓΙΑΓ. Ἐνας, Κύριε, πῶρχεται νὰ σοῦ εἰπεῖ πῶς ἡ θυ-
 γατέρα σου κι' ὁ Μαῦρος κάνουν τώρα τὸ ζῶο πῶχε:
 δύο ράχες.
 ΒΡΑΒ. Εἶσαι φαῦλος!
 ΓΙΑΓ. Κ' ἐσὺ γερουσιαστής.
 ΒΡΑΒ. Θὰ πλερωθῶ, Ροδρίγε, σὲ γνωρίζω!
 ΡΟΔΡ. Πλερώσου, Κύριε, γιὰ τὸ κάθε τί.
 Ἄλλά, παρακλῶ σε, πέξ μου κρῶτα,
 Σοῦ ἀρέσει τοῦ ἴδιου καὶ μὲ φρονιμάδα
 (Καὶ τὸ μισοπιστεύω) ἐσὺ συγκαλίνεις,
 Τούτην τὴν ὥρα, στὴν καρδιά τῆς νύχτας,
 Νὰ κουβαλιέται ἡ ὥραία σου ἡ θυγατέρα
 Συντροφεμένη μόνο ἀπὸ ἕνα δοῦλο,
 Ἐναν κοινὸ βρακάρη ναυλωμένον,
 Στὴν ἀπεμνη ἀγκλιὰ ἐνοῦ πόρνου Μαύρου;
 Ἄ συχωρᾶς αὐτὸ καὶ τὸ γνωρίζεις,
 Τρανή κι' ἀπόκοτη εἶναι ἡ προτρολή μας,
 Μὰ ἂ δὲν τὸ ξέρεις, ἡ τιμὴ μου λέει
 Πῶς ἄδικα μᾶς ἐδρίσες. Πιστεύεις
 Πῶς, τέλεια δίχως διάκριση, θὰ μπόρεια
 Ἔτσι μὲ σὲ νὰ γελοποιῶ, Κύριε;
 Ἡ κόρη σου, ἀν τὴν ἄδεια δὲν τῆς ἔδωκες,
 Σ' τὸ ξαναλέγω, ἐτήκωσε ἀνταρσία:
 Τὸ χρέος τῆς, τὴν τύχη τῆς, τὸ νοῦ τῆς,
 Τὴν ὠμορφιά, παράδωκε ἐνοῦ ἀγύρτη,
 Ἐνοῦ πλάνητα, ξένου κι' ἀπὸ δῶ

Κι' ἀπ' ἄλλα τὰλλα μέρη. Εὐτὸς ἀμέσως
 Ὁ ἴδιος βεβαιώτου, ἀν ἴσως εἶναι
 Στὴν κάμαρά τῆς ἢ στὸ σπίτι μέσα,
 Κι' ἀν σὲ γελῶ, κατόπι μου τοῦ κράτους
 Τὴ δικαιοσύνη ἀπόλυσε.
 ΒΡΑΒ. Χτυπήστε
 Τὰ τσακμάκια σας, φέρτε ἕνα κερί,
 Τοὺς δούλους μου ξυπνήστε!— Συμφωνάει
 Μὲ τὸνειρό μου τούτη ἡ δυστυχία!
 Ἄχ, τὸ πιστεύω κι' ἄλλας καὶ μὲ θλίβει!
 Φῶς, φῶς!

Φεύγει ἀπὸ τὸ παραθύρι.

ΓΙΑΓΟΣ. Σὲ χαιρετῶ, θένι σ' ἀφήτω:
 Εἶναι ἄπρεπο, καὶ βλάβη μου θὲ νάταν
 Μάρτυρας νάμκι (κι' ἀν σταθῶ ἐδῶ, πρέπει)
 Ἐνάντια του, τι ξέρω πῶς τὸ κράτος,
 Ἄν καὶ γι' αὐτὸ ἴσως θένα τὸν μαλώσει,
 Δὲ δύεται χωρὶς νὰ κιντυνέψει
 Νὰ τὸν διώξει. Στὸν πόλεμο τῆς Κύπρου,
 Π' ἄρχισε τώρα, αὐτὸς εἶναι μπλεγμένος
 Γιὰ αἰτίες τόσο πολὺ σημαντικές,
 Ποῦ θετικὰ γιὰ τίποτα στὸν κόσμον
 Ἄλλος δὲ θὰ βρεθεῖ γιὰ νὰ διευτύνει
 Ὅμοια του τὸ σεφέρι καὶ γιὰ τοῦτο,
 Ἄν καὶ τὸν ἐμισῶ καθὼς τὸν Ἄδην,
 Μὲ βιάζει τώρα ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς μου
 Νὰ φορῶ τὴ σημαία καὶ τὸ σημάδι
 Τῆς ἀγάπης, μὰ μόνο τὸ σημάδι.—
 Γιὰ νὰ τὸν βρεῖς, ὀδήγησέ τους ἴσια
 Στὸν Ταρσανᾶ κ' ἐγὼ ἐκεῖ θάμκι. Γεῖά σου. (Φεύγει)
 Ἔργεται κάτου ὁ Βραβάντιος καὶ μαζῆ του ὑπηρέτες
 μὲ δάδες.

ΒΡΑΒ. Ἄχ πάρα ἀληθινὴ εἶναι ἡ συμφορὰ μου!
 Ἐφυγε κι' ὄλη ἡ ἀχαρὴ ἡ ζωὴ μου
 Δὲ θάνατι παρὰ πίκρα! Εἰπέξ, Ροδρίγο,
 Ποῦ τὴν εἶδες; — Κακότυγο κοράσι! —
 Μὲ τὸ Μαῦρο, ἐσὺ λές; — Ποιὸς θέλει νάναί
 Πατέρας πλιά! — Πῶς ξέρεις πῶς αὐτὴ ἦταν;—
 Ὅσο δὲ βάζει ὁ νοῦς μ' ἔχει γελάσει!—
 Τί σοῦ εἶπε; — Φέρτε πλιότερα κεριά. —
 Ὅλο τὸ δικολόγι μου ξυπνεῖστε. —
 Τί λές, ἐστεφανώθηκα;

ΡΟΔΡ. Νομίζω.

ΒΡΑΒ. Ἄχ οὐρανέ! — Πῶς βγήκε; — Προδοσία
 Τοῦ αἱμάτου μου! Γονιοί, στῶν κοπελλῶν σας
 Τὴ γνώμη μὴ μπιστεύεστε πλιά τώρα,
 Βλέποντας ὅτι κάνουν.— Δὲν ὑπάρχουν
 Γητεῖες ποῦ ξεπλανᾶνε τὰ στολίδια
 Τῶν κοριτσιῶν: τὴν παρθενιά, τὴ νειότη;
 Πάνω σὲ τέτοια πράματα, Ροδρίγο,
 Δὲ διάβασες;

ΡΟΔΡ. Ναί, Κύριε, ἔχω διαβάσει.

ΒΡΑΒ. Κράχτε τὸν ἀδερφό μου!— Ἄχ ἄς τὴν εἶχες!—
 Κάποιοι ἀπὸ δῶ γυρεῦτε κι' ἄλλοι ἀπόκει.—

Ξέρεις ἐσὺ ποῦ θὰ μπορρῶσαιμε ἴσως
 Νὰ πιάσουμε κ' ἐκείνην καὶ τὸ Μκυρο;
 ΡΟΔΡ. Νομίζω πῶς μπορῶ νὰ σοῦ τὸν εὔρω,
 Ἄν θέλεις ἀρκετὸ λαὸ νὰ πάρεις
 Μαζὴ σου καὶ κατόπι μου νάρθεις.
 ΒΡΑΒ. Λοιπὸν, παρκακλῶ σε, ὀδηγήσέ μας.
 Σὲ κάθε σπῖτι βόηθειο θὰ γυρέψω,
 Θὲ νὰ προστάξω μάλιστα. Ὅμπρός, φέρτε
 Τάγματα καὶ ξυπνήστε τῆς νυχτὸς
 Τοὺς δέκαρχους.— Ὅμπρός, καλὲ Ροδρίγε,
 Γιὰ τοὺς κόπους σου ἐγὼ θὰ σ' ἀνταμείψω. (Φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἔνας ἄλλος δρόμος.

Ἔρχονται ὁ Ὀθέλλος, ὁ Γιαῖος καὶ συνακόλουθοι
 μὲ δάδες.

ΓΙΑΓΟΣ. Στοῦ πολέμου τὸ σάλο ἔχω σκοτώσει
 Ἀνθρώπους, κ' ὅμως τῆς συνειδήσεώς μου
 Ἡ ἴδια ἢ οὐσία εἶναι, λέω, τὸ νὰ μὴν κάμω
 Μελετημένο φονικό. Μοῦ λείπει
 Συχνὰ λίγη κακία κ' αὐτὸ μὲ βλάπτει.
 Ἐννιά φορὲς ἢ δέκα μου ἦρθε ἢ ἰδέα
 Νὰ τὸν τρυπήσω ἐδῶ μὲς τὰ πλευρά.
 ΟΘΕΛΑ. Καλήτερα ἔτσι.

ΓΙΑΓΟΣ. Ναι, μὰ ἐφλυαροῦσε
 Κ' ἔλεγε λόγια τόσο τιποτένια,
 Καὶ τόσο ὑδριστικὰ γιὰ τὴν τιμὴ σου,
 Ποῦ μεταβιάς ἢ λίγη μου θεοσέβεια
 Τὸν ἀφήσε νὰ λείει. Μὰ πές μου, Κύριε,
 Εἶσαι, παρκακλῶ, στεφνωμένος;
 Ὁ ἐκλαμπρότατος εἶναι, πίστεψέ με,
 Ἀγαπητὸς πολὺ καὶ διπλὰ ἀξίζει,
 Σὺν καὶ τοῦ δούκα, ἢ σοδαρή του ἢ γνώμη.
 Θὰ σὰς χωρίσει ἢ θένε σὰς παιδέψει
 Τόσο, μὲ στενοχώριες καὶ μὲ μπόδια
 Γιὰ νὰ σὰς ἀνγκάσει, ὅσο σηκώνει
 Ὁ νόμος κ' ἔλη ἢ δύνμη του.

ΟΘΕΛΑ. Ἄς κάμει
 Ὅσο κακὸ μπορέσει. Οἱ δούλεψές μου
 Πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὰ παράπονά του
 Μποροῦν στὴν ἀφεντιά θὲ νὰ φωνάζουν.
 Δὲν τὸ ξέρει κανεὶς, ἀλλὰ ὅταν μάθω
 Ποῦ ἀληθινὰ τιμὴ εἶναι ἢ περηφάνεια,
 Θὰ τὸ κοινολογήσω: κατεδαίνω
 Ἀπὸ γενιὰ σειρᾶς βρασιλικῆς,
 Κ' ἢ ἀξία μου ξεσκούφωτη μπορεῖ
 Νὰ κουδενιάζει στὴν ψηλὴ τὴ θέση
 Ὅπου ἔχω φτάσει τώρα. Μάθε, Γιαῖο,
 Ποῦ ἂν τὴ χαριτωμένη δεσδεμόνα
 Δὲν ἀγαποῦσα, οὐδὲ γιὰ τοῦ πελάγου
 Τοὺς θησαυροὺς, τερμόνους καὶ δεσμά
 Στὴν ἀσπιλὴ κ' ἐλεύτερη ζωὴ μου
 Δὲ θάδαξα. Μὰ κοίτα ἐκεῖ: τί νᾶνα

Αὐτὰ τὰ φωτερὰ ποῦ ἐδῶ σιμόνουν;
 ΓΙΑΓΟΣ. Θὰ ξύπνησε ὁ πατέρας τῆς κ' οἱ φίλοι του
 Κάνεις καλὰ νὰ τραδηχτεῖς.
 ΟΘΕΛΑ. Ἐγὼ; Ὅχι!
 Ἐδῶ πρέπει νὰ μ' εὔρουν ἢ σειρά μου,
 Ἡ θέση μου, κ' ἢ ἀγνή ψυχὴ μου βέβαια
 Θὰ μὲ δικαιολογήσουν. Εἶναι αὐτοί;
 ΓΙΑΓ. Ὅχι: μὰ τὸ Ἴανὸ δὲν τὸ πιστεύω.

Ἔρχονται ὁ Κάσσιος καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ μὲ δάδες.

ΟΘΕΛΑ. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ δούκός: ὁ ὑπαπιστῆς μου!
 Καλὴ γιὰ σὰς ἄς εἶναι ἢ νύχτα, φίλοι.
 Τί νέξ;

ΚΑΣ. Σὲ χαίρετᾶ, στρατάρχη, ὁ δούκας,
 Κ' ἔχει βιάση μεγάλη νὰ σὲ ἴδει
 Ἀμέσως τώρα.

ΟΘΕΛΑ. Ξέρεις τὴν αἰτία;
 ΚΑΣ. Πρόκειται γιὰ τὴν Κύπρο, ὅπως μαντεύω.

Κάποιε δουλειὰ ποῦ βιάζει. Ἀπόψε ἐστεῖλαν
 Δώδεκα στή σειρά μαντατοφόρους
 Τὰ κάτεργα, κατόπι ἕνα στὸν ἄλλον.

Πολλοὶ γερουσιαστὲς ξυπνήσαν κ' ἤρθαν
 Στοῦ δούκα κ' ἀνυπόμονα σὲ κράζουν
 Στὸ σπῖτι σου δὲν ἦσουν, κ' ἔτσι ἐπήγαν
 Τρογύρου τρία καπίκια γιὰ νὰ σ' εὔρουν.

ΟΘΕΛΑ. Καλὰ ποῦ ἐσεῖς μ' εὐρήκατε. Θ' ἀφήσω
 Ἐν λόγῳ στὸ σπῖτι μου μονάχα,

Κ' ἔρχομαι εὐτὺς μαζὴ σὰς. (Φεύγει).

ΚΑΣ. Φλαμπουριάρη,

Τί κάνει ἐδῶ;

ΓΙΑΓ. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπόψε
 Ἀγκρύφισε ἕνα κάτεργο τῆς ξέρης.

Ἄν νόμιμο τὸ κοῦρσο του ἀποδείξει,
 Εἶναι ἀνθρωπος μεμιάς.

ΚΑΣ. Τί λές;

ΓΙΑΓ. Παντρεύτη!

ΚΑΣ. Μὲ ποιάν;

Ξανάρχεται ὁ Ὀθέλλος.

ΓΙΑΓ. Μὲ τὴν... Ἐλα, ἀρχηγέ, θὰ πᾶς;

ΟΘΕΛΑ. Μ' ἔχεις μαζὴ σου.

ΚΑΣ. Ἐδῶ σιμόνει μιὰ ἄλλη
 Σκάθρα ποῦ σὲ γυρεύει.

ΓΙΑΓ. Εἶναι ὁ Βραδάντιος.

Πρότεξε, στρατηγέ μου, ἔχει στὸ νοῦ του
 Κακὸ σκοπὸ.

Ἔρχονται ὁ Βραδάντιος, ὁ Ροδρίγος καὶ ἀξιωματικοὶ
 μὲ δάδες καὶ μ' ἄρματα.

ΟΘΕΛΑ. Αἱ σταματεῖστε!

ΡΟΔΡΙΓΟΣ. Ἀφέντη, ὁ Μκυρος νάτος.

ΒΡΑΒ. Σκοτώστε τον, τὸν κλέφτη!

Τραβοῦν τὰ σπαθιά μ' ἀπὸ τὰ δυὸ τὰ μέρη.

ΓΙΑΓ. Ἐσὺ, Ροδρίγο!

Ὅμπρός, εἶμαι δικός σου.

ΟΘΕΑ. Στο φηγάρι
 Βάλτε ξανά τὰ λαμπερὰ σπαθιά σας,
 Γιατί ἡ δροσιά τῆς νύχτας τὰ σκουριάζει.
 Καλέ μου, Κύριε, πλιότερη ἐξουσία
 Τὰ χρόνια σου ἀπὸ τάρμυτα σοῦ δίνουν !
 ΒΡΑΒ. Ὡ κλέφτη βρωμερέ ! Ποῦ μῶχους κρύψει
 Τὴν κόρη μου ; Γητείες, ἀνάθεμά σε,
 Τῆς ἔχεις κάμει ; Ἄς μκρτυρήσουν ὅλα
 Τὰ λογικά τὰ ὄντα, ἀν δίχως νᾶναι
 Μὲ τὰ δεσμά τῆς μαγικῆς δεμένη,
 Μία κορασίδα τόσο τρυφερή
 Καὶ τυχερή κι' ὠραία κ' ἐναντία τόσο
 Στὴν παντρεία, ποῦ ἀρνήθηκε τὰ πλούσια
 Σγουρόμαλλα κυράκι τῆς φυλῆς μας,
 Ἄν θᾶφευγε ποτέ, γιὰ ν' ἀπολάψει
 Τὴν κοιὴ καταφρόνια, ἀπὸ τὴ σκέπη
 Τὴν πατρική, κι' ἀν θᾶπεφτε ποτέ τῆς
 Στὴν ἀθαλένια ἀγκάλῃ ἐνοῦ πραιμάτου
 Ὡσάν ἐσέ, ποῦ καμωμένος εἶσαι
 Γιὰ νὰ φοβίζεις κι' ὄχι γιὰ νὰ εὐφραίνεις.
 Ἄς κρίνει ὁ κόσμος, ἀν πιαστό δὲν εἶναι
 Πῶς ἀραχνες μαγεῖες τῆς ἔχεις κάμει,
 Καὶ πῶς ἐσὺ τὴν τρυφερή τῆς νεότη,
 Μὲ βόταννα ἢ μὲ μέταλλα ποῦ παίρνουν
 Τὸ λογικό, τῆς ἔχεις ἀπατήσει.
 Θέλω νὰ γένει κρίση. Ὁ στοχασμὸς
 Καὶ πιθκνὸ καὶ θετικὸ τὸ βρίσκει.
 Γι' αὐτὸ σὲ πιάνω καὶ κατηγορῶ σε
 Πῶς ξεμαλᾶς τὸν κόσμο, ἔχοντας ἔργο
 Ἐμποδιζόμενη τέχνη, ὅξω τοῦ νόμου.
 Συλλάβετέ τον, κι' ἀν ἀντισταθεῖ
 Μὲ κίντυνὸ του καταβάλετέ τον.
 ΟΘΕΑ. Τὰ χέρια σας κρατήστε, κ' οἱ δικοὶ μου
 Καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι. Ἄν ἴσως ἦταν τώρα
 Ἡ ἀράδα ἐμὲ νὰ χτυπηθῶ μαζ' ἢ του,
 Θὰ τᾶξερα χωρὶς τὸν κωνοάρχη.
 Ποῦ θέλετε νὰ πάω γιὰ νὰ ἀπαντήσω
 Σ' αὐτὰ ποῦ τώρα μὲ κατηγορεῖτε ;
 ΒΡΑΒ. Στὴ φυλακή, ὡς ποῦ νὰ σὲ κράξει ἡ ὠρα
 Ποῦ θέλει ὁ νόμος καὶ ἡ συνειθισμένη
 Πορεία τῆς δίκης, γιὰ νὰ παιδευτεῖς.
 ΟΘΕΑ. Κι' ἀν σὰς ἀκούσω, λέτε πῶς μ' αὐτὸ
 Θάνατι φχαριστημένος τάχα ὁ δούκας,
 Ποῦ οἱ ἀποκριτάριοι του εἶναι στὸ πλευρὸ μου,
 Θέλοντας νὰ μὲ πάρουν στὸ παλάτι
 Γιὰ κάποια βικαιτικὰ δουλειὰ τοῦ κράτους ;
 ΕΝΑΣ ΑΞΙΩΜ. Ἀλήθεια, τιμημένε Κύριε, ὁ δούκας
 Κάθεται στὸ Συμβούλιο, κ' εἶμαι βέβαιος
 Πῶς καὶ στὴν εὐγενεία σου ἔχει μὴνύσει.
 ΒΡΑΒ. Ὁ δούκας στὸ Συμβούλιο τέτοιαν ὠρα ;
 Τῆ νύχτα ;—Πάρετέ τον ἀπὸ δῶ.
 Ἡ ὑπόθεσή μου ἀσήμαντη δὲν εἶναι.
 Ὁ δούκας ὁ ἴδιος καὶ οἱ συνάδερφοί μου
 Δὲν εἶναι βολετὸ νὰ μὴ γρικῆσουν
 Αὐτὸ τὸ πάθημά μου σὰ δικό τους·

Τι ἀν πράξη τέτοια τιμωρία δὲ λάβει,
 Θὰ μᾶς ὀρίζουν οἱ ἀπιστοὶ κ' οἱ σκλάβοι !
 (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ σάλα τοῦ Συμβουλίου

Ὁ δούκας καὶ οἱ γερουσιαστὲς καθισμένοι γύρω σ'
 ἓνα τραπέζι· ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας.

Ο ΔΟΥΚ. Αὐτὰ τὰ νέκ δὲ συμφωνοῦν μὲ τᾶλλα,
 Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀξιόπιστα.

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΥΣ. Κι' ἀλήθεια
 Ἀντίθετα εἶναι. Ἐμένα μῶχουν γράφει

Πῶς ἐκκτὸν ἑφτὰ εἶναι τὰ καρδιά.

ΔΟΥΚ. Κ' ἐμὲ ἐκκτὸν σαράντα.

ΔΕΥΤ. ΓΕΡΟΥΣ. Ἐμὲ δικόσια.

Μὰ ἀν καὶ τὰ γράμματα μὲς μετὰξὺ τους

Στὸν ἀριθμὸ δὲ συμφωνοῦν, καθῶς

Σὲ περιστάσεις τέτοιες, ποῦ εἰκασίες

Πληροφορίες μᾶς δίνουν, τὸ συχρὸ

Ἐπάρχουν διαφορές, μᾶς βεδιωνουν

Ὅλα πῶς ἓνας στόλος Τουρκικὸς

Φάνηκε κι' ἀρμενίζει πρὸς τὴν Κύπρο.

ΔΟΥΚ. Αὐτὸ τὸ βρίσκω λογικὸ πολὺ :

Μὰ ἡ πλάνη τους ἀσφάλεια δὲ μοῦ δίνει,

Γιατὶ στὸ πρῶτο τὸ κεφάλαιο πρέπει

Βέβαια νὰ δώσω πίστη καὶ φοδομικι.

ΕΝΑΣ ΝΑΥΤΗΣ (ἀπὸ τὰ παρισκήνια). Ποῦ εἴχατε
 [κι! ποῦ εἴχατε κι!]

ΠΡΩΤ. ΑΞΙΩΜ. Ἐνὰς μιντατοφόρος ἀπ' τὰ πλοῖα.

Ἐρχεται ὁ ναύτης

ΔΟΥΚ. Τί νέκ μᾶς φέρνετε ;

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΩΝ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

ὑπεθυμίζει εἰς τοὺς συνδημότης αὐτοῦ ἔτι συμ-
 φώνως πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθ. 581 Νόμον, πᾶς ἐκλογεὺς
 ὀφείλει νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Νομαρχίαν μέχρι τῆς 3ης
 Αὐγούστου ἔ. ἔ. πρὸς ἐπικόλλησιν τῆς φωτογραφίας
 τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ αὐτοῦ βιβλιαρίου.

Ἡ παρουσιασθησμένη φωτογραφία πρέπει νὰ εἶνε
 ἐκ λευκοῦ χαρτοῦ ἄνευ χαρτονίου καὶ διαστάσεων πε-
 ρίπου 6—8 (ἕξ ἕως ὀκτώ) ἑκατοστῶν. Νὰ παριστᾷ δὲ
 τὸν ἐκλογεὺ ἀσκεπῆ, ὅσον τὸ δυνατόν κατὰ πρόσωπον,
 καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος τοῦ κορμοῦ καὶ ἄνω.

Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ὁ ἐκλογεὺς ὁ
 μὴ ἔχων ἐπικεκολλημένην τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ
 τοῦ βιβλιαρίου δὲν θὰ δύναται νὰ ἐνασχίση τὰ ἐκλο-
 γικὰ τευ δικαίωματα μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου προσεχέος
 ἔτους.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ